

לקבל מוחין דגדלות, כי משה גי' ד' פעמים אלקי"ם שהם ארבעה מוחין דחו"ב חו"ג והיה שלם בהם, משא"כ שאר הצדיקים שבלידתם גמרו לקבל רק מוחין דעיבור ומתחילים עתה לקבל מוחין דיניקה, ולכן משה רבנו מיום שנולד היה שלם כמש"כ ותרא אותו כי טוב הוא שאין הפרש בשנות חייו שתמיד היה מבחי' מוחין דגדלות.

אוּף הָכָא יְהוָה| יְהוָה, פָּסִיק טַעְמָא בְּגוּוֹיֵיהוּ וחזור לענין

ראשון גם כאן שכתוב ה' ה' ויש טעם עם פסק ביניהם, **קְדָמָא שְׁלָיִם,**

בְּתִרְאָה שְׁלָיִם בְּכֻלְהוּ הראשון שלם כי הוא בא"א וכולו בחי' חסד ורחמים,

ושם הוי"ה השני שהוא כלול מרחמים וחסד ודין, זה נקרא שלם בכלום ברחמים ודין.

וּמִשָּׁה, בְּאַתֵּר דִּינָא אָמַר, לְנִתְתָא לֹון מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא,

רְחִמִין לְזַעִיר אַנְפִּין וראינו אצל משה רבנו שכאשר היה דין על ישראל כמו

בחטא העגל שאז ז"א היה בחי' דין, אמר י"ג מידות והתחיל בה' ה' כדי להוריד הארה

של חסד ורחמים מי"ג תיקוד דא"א שהוא בחי' הוי"ה הראשונה, לז"א שהוא מרומו

בהוי"ה השניה ובזה השלים את ז"א בי"ג תקוני דיקנא כי היו לו רק ט' תיקונים. **יְהִי כִי**

תִּגִּינֵן, כִּפְּמָה חִילָא דְּמִשָּׁה, דְּאַחִית מְכִילָן דְּרַחֲמֵי לְתַתָּא

שכך למדנו כמה גדול כוחו של משה רבנו, שרב כחו שהיה כלול מששים ריבוא נשמות,

ולכן יכל להוריד הארת י"ג מידות של רחמים מא"א לז"א, ולמתק הדינים מעל כל עם

ישראל. **וְכַד אֲתַנְגְּלִי עֵתִיקָא בְּזַעִיר אַפִּין, כִּלָּא בְּרַחֲמֵי**

אַתְחַזִּין וכאשר מתגלה ומאיר א"א בז"א, כל העולמות וכל הפרצופים נראים

ברחמים כי יש שמחה בכל העולמות. **וְחוּטָמָא אֲשֶׁתְּכִיד** והחוטם דז"א

התבשם והדינים שלו ממותקים, **וְאִשָּׁא וְתַנָּנָא לָא נָפִיק** והאש והעשן כבר לא יוצאים מהחוטם דו"א, **כְּמַה דְּאֵת אָמַר** כמו שכתוב (ישעיה מח) **וְתַהֲלָתִי אֶחָטָם לָךְ** שא"א אומר לו"א השבח והתהילה שלי, שהאריך חוטמי ואפ"י אליך להמתיק הדינים שבחוטמך.

וְתַאנְא, בְּתַרִּין נוֹקְבִין דְּחוֹטְמָא ולמדנו שבשני נקבי החוטם דו"א מאחד יוצא אש ומהשני יוצא עשן, **בְּחַד נוֹקְבָא נָפִיק תַּנָּנָא לְהֵיט, וּמִשְׁתַּקְעָא בְּנוֹקְבָא דְּתַחֲוּמָא רַבָּא** מנקב אחד והוא נחיר ימין יוצא עשן מתלהט ומתלהב באלף וארבע מאות גבורות כמו שלמדנו לעיל, והוא יורד ונשקע בנקב של התהום הגדול שהוא סוד בינה דקל"י נוגה דבריאה, ואז מעורר בעלי הדינים והקליפות ששם לשלוט בעולם. **וּמִחַד נוֹקְבָא, נָפִיק אִשָּׁא דְּאוֹקִיד בְּשִׁלְהוּבֵי** ומנקב אחד הוא מצד השמאל יוצאת אש השורפת בלהבותיה והיא קשה יותר מהעשן, **וּמִתְלַהֲטָא (בְּאַרְבַּע אֲלָף) בְּאַלְף וְאַרְבַּע מֵאָה עֲלָמִין דְּבַסְטֵר שְׁמַאלָא** וזו האש מתלהטת באלף וארבע מאות עולמות שהן גבורות נעלות, ששורשן מחמש גבורות דמנצפ"ך העולים פ"ר וכל אחת כלולה מפ"ר, גימ' אלף ארבע מאות והן נאחזות בצד שמאל של החוטם. **וּמֵאֵן דְּגָרִים לְקֶרְבָּא בְּהַאי, אֶקְרִי אִשׁ יְהוָה** ומי שגורם בעונו להתקרב לבחינת גבורות של צד שמאל דחוטם, נקרא אש הוי"ה כי מזומן ח"ו להשרף באש הוי"ה. **אִשָּׁא דְּאַכְלָא וְאוֹקִיד כָּל שְׂאֵר אִשְׁיִן** כי אש זו דמצד שמאל היא אש שאוכלת ושורפת כל שאר האשים מרוב תוקפו, כמש"כ ואש מפיו תאכל

גחלים בערו ממנו כלומר מהאש.

הלימוד היומי

יסביר שביסוס האש והעשן והחוטם דז"א הוא ע"י אש המזבת,
הקרבנות וריח הניחוח

וְהָאֵשׁ לֹא אֶתְפַּסֵּם, אֲלֵא בְאִשָּׁא דְמִדְבַּחַת וזו האש

היוצאת מנקב שמאל דחוטם אינה מתבשמת ונמתקת, אלא ע"י אש המזבח

של הקרבנות שעם ישראל מקריבים למטה. **וְהָאֵשׁ הַנִּנְנָא דְנִפְיָא מְנוּקָבָא**

אַחֲרָא, לֹא אֶתְפַּסֵּם אֲלֵא בְתִנְנָא דְקִרְבָּנָא. (דמדבחה) וזה

העשן היוצא מנקב אחד שהוא נקב ימין, אינו מתמתק ומתבשם אלא בעשן של הקרבנות,

כי האש והעשן של הקרבנות מעוררות הארת החוטם דא"א ועי"כ מתבשמים ומתמתקים

האש והעשן דחוטם דז"א, ובזמן הזה התפילות הן במקום הקרבנות והן המעוררות את

חוטם א"א לרדת ולמתק את חוטם דז"א.

וְכֹלֵא תְּלִיָּא בְּחוּטְמָא וכל הדינים והגבורות תוקפם ומיתוקם תלויים

בחוטם, שאם האש והעשן והחוטם מתבשמים אז כל הגבורות מתבשמות,

בְּגִין כֵּךְ כְּתִיב ומכיון שכל הגבורות תלויות בחוטם לכן כתוב, (בראשית ח)

וַיִּרַח יְהוָה אֶת רֵיחַ הַנִּיחֹחַ [צב] כי עולים הריח והעשן של הקרבנות

לנקבי החוטם דז"א, ועולים עוד דרך המצח עד המוחין ושם נמתקים לגמרי. **דְּכֹלֵא**

אור הרשב"י

לחוטם נקרא ריח, וכשנכנס לחוטם נקרא
ניחוח מלשון נחת רוח, ואח"כ עולה הריח
למעלה דרך המצח עד המוחין עצמם עי"ש.
הרי שריח הקרבן עולה עד המוחין קדישין
דז"א, ואז הוא קורבנא דמתקבל ברעוא (וכ"ז
מבואר בזהר נח ע. ייה"ר, שערי האדרא).

[צב] וענינו מבואר בשעה"כ (בסוף דרוש ריח
דשבת) כי חמש הגבורות המתפשטות למטה,
מהחוטם לפה לדרועין לידין ולאצבען, חוזרות
להתמתק בשורשן, כי הגבורות חוזרות לנקבי
החוטם עד מה הדעת ששם עטרא דגבורות
שהיא שורש ההי"ג, ולכן הריח לפני שנכנס

הלימוד היומי

בְּחוֹטְמָא תְּלִיין כי הכל תלוי בחוטם כי ממקום שיצאו הגבורות לשם נכנסו
 להתמתק, לְאַרְחָא הַאי חוֹטְמָא, בְּתַנְנָא וְאַשָׁא סוּמְקָא שיריח
 זה החוטם בעשן והאש האדומה של המזבח אז נמתקים הדינים. וּבְגִין כִּד
 אֲתַקְבֵּל בְּרַעְוָא ומפני שהגבורות חוזרות לחוטם, הקרבנות מתקבלים ברצון.
 וְהַאי (הוא) דְּכְתִיב וזה מה שכתוב בכל הפסוקים, (במדבר יב) וַיִּחַר אַף
 יְהוָה. (דברים יא) וַתִּחַר אַף יְהוָה. (שמות כב) וַתִּחַר אַפִּי. (דברים
 1) פֶּן יִחַר אַף יְהוָה. כִּלְא בּוֹעִיר אַפִּין אֲתַמֵּר, וְלֹא
 בְּעַתִּיקָא כל זה נאמר בז"א ולא בא"א כי חוטם דא"א כולו רחמים.

סוד האזנים דז"א

תַּאנָא, כְּתִיב (דניאל ט) הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזָנָךְ וּשְׁמַע למדנו שכתוב
 בדניאל שהוא ביקש מפרצוף ז"א הטה אלהי אונך ושמע דַּאי (ס"א תַּאנָא
 בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, דְרָגָא (ס"א עֲקִימָא) עֲמִיקָא לְמִשְׁמַע טב וּבִישׁ, וְדָא אִיהוּ) אֲזָנָא
 דְּאַתְעֵבִיד תַּחֲזוֹת שְׁעָרֵי. וְשְׁעָרֵי תְּלִיין עָלֶיהָ והטעם שדניאל
 ביקש מז"א שיטה אזנו כביכול מכיון שהאוזן של ז"א נעשית ונמצאת במקום שתחת
 השערות. וכתוצאה מזה השערות דרישא דז"א תלויות ומשולשות על האזנים ומונעים
 שמיעת האוזן, ולכן ביקש ה' אונך, והכוונה שיתרחקו השערות מעל האוזן ואז יוכל
 כביכול לשמוע. (וְאֲזָנָא הוּא לְמִשְׁמַע) וְאֲזָנָא אֲתַעֲבִיד בְּרִשׁוּמֵי
 רִשְׁיֻמִּין לְגָאוּ. כְּמָה דְעֵבִיד (ס"א דְבָאֲרִי) דְרָגָא בְּעֲקִימָא והאוזן,
 הנקב שלה אינו ישר כמו נקבי החוטם והפה, אלא נעשה ברושם רשימות ושבילים

הלימוד היומי